

De Nieuwe Koude Oorlog

International Mission Support

Speciaal geheim agent Mark Vrijman
helpt het Amerikaanse IMS-team in Europa

MARINUS J. JUNGBEKER

NAU

Eerder verschenen werk van deze auteur:

De Rapporteur,

Zakenman verstrikt in industriële spionage achter het IJzeren Gordijn

Isbn 9789491535048

E-boek *De Rapporteur,*

Zakenman verstrikt in industriële spionage achter het IJzeren Gordijn

Isbn 9789491535055

The Rapporteur,

Espionage in the weapons industry behind the Iron Curtain

Isbn 9789491535253

E-pub *The Rapporteur,*

Espionage in the weapons industry behind the Iron Curtain

Isbn 9789491535192

The Rapporteur is also available on [amazon.com](https://www.amazon.com)

Inleiding	7
Proloog	9
1 Berlijn <i>Project Casino I</i>	25
2 Intermezzo	37
3 Berlijn <i>Project Casino II</i>	39
4 Brussel <i>Project Collector</i>	53
5 Bern-Zürich-Bazel <i>Project Emmentaler I</i>	93
6 Intermezzo	111
7 Bern-Zürich-Bazel <i>Project Emmentaler II</i>	113
8 Madrid <i>Project Siësta</i>	139
9 Londen <i>Project Rocket I</i>	153
10 Intermezzo	159
11 Londen <i>Project Rocket II</i>	181

12 Milaan	215
<i>Project P2-P3</i>	
Over de auteur	237
Colofon	240

Proloog

Na een vertraagde vlucht naar Washington DC stonden lange rijen passagiers te wachten voor Immigratie, waar een vrouw van middelbare leeftijd druk doende was om de passagiers ordelijk naar de verschillende balies te verwijzen. De man achter mijn counter kwam met vragen die hij waarschijnlijk honderden keren per dag stelde.

‘Wat is de reden van uw bezoek aan de USA? Bezoek aan vrienden? Juist ja, toerist.’ Met een robotachtige stem droeg hij me op om mijn vingers op het apparaatje voor vingerafdrukken te leggen en verzocht me daarna om in de camera te kijken.

Na de immigratieformaliteiten te hebben overleefd, liep ik naar de bagagehal. Op korte afstand van de bagageband was het gemakkelijk om te zien hoe de vele passagiers zich verdrongen om zo dicht mogelijk bij de band te staan. Zodra de band in beweging kwam, begonnen sommige passagiers naar voren te rennen om zo dicht mogelijk bij het begin van de band hun bagage te kunnen pakken. Een man die naast mij stond, zei schamper: ‘Het is altijd hetzelfde ritueel.’

Ik bevestigde zijn opmerking en liep rustig naar de band om mijn koffer op te halen. Bij de laatste controle van de douane zat een douanier voor zich uit te staren. Hij keek op, vroeg me om het douaneformulier en nam niet de moeite om naar de bagage te kijken.

In de aankomsthal werd ik opgewacht door een jonge vent met in zijn handen een bord met mijn naam erop geschreven, in grote, blauwe, niet te missen letters. Ik liep op hem af en hij zei: ‘Welkom in Washington DC, meneer Vrijman. Mijn naam is Tom, ik ben de assistent van Stuart Langton.’

‘Juist ja. Laat dat gemeneer gerust achterwege. Zeg maar Mark.’

Tom bleek een zeer spontane vent te zijn en hij vertelde dat hij nog maar kort voor het IMS – *International Mission Support* – werkte en het er uitstekend naar zijn zin had. Tijdens de rit liet hij duidelijk merken dat hij graag uitgezonden zou willen worden naar Europa.

De afstand van de luchthaven naar het Hilton McLean hotel in Langley was ongeveer twintig mijl en de rit had wat langer geduurd door het vele verkeer. Tom stuurde de auto handig de hotelgarage in. ‘Ik zal in de lobby op je wachten, Mark. We hebben voldoende tijd, want Stuart is pas om twee uur op kantoor.’

‘Oké, Tom. Even een douche nemen, dan kunnen we daarna samen nog wat eten in het restaurant.’

‘Prima idee. Ik zie je straks, Mark.’

Klokslag twee uur kwam Langton, de baas van de Amerikaanse militaire inlichtingendienst DIA, me met uitgestoken hand tegemoet. Hij leek niets veranderd sinds onze laatste ontmoeting. ‘Fijn je weer te zien, Mark, hoe was de vlucht?’ Met zijn bekende grote passen liep de Amerikaan voor me uit naar zijn kantoor en intussen gaf hij Tom een notitie met dossiernummers. ‘Die kun je ophalen bij het secretariaat.’ En kort daarna tegen mij: ‘Aardige en slimme knul, Tom, die komt er wel. Ga zitten, Mark, want we hebben flink wat te bespreken.’

Even later kwam Tom binnen met een stapeltje dossiers die waren voorzien van het felrode stempel ‘Strikt geheim’.

‘Bedankt, Tom. Wil je ons nu alleen laten?’ Langton drukte op een schakelaar, waardoor op de gang het rode lampje naast de deur ging branden. ‘Zo, nu kunnen we ongestoord praten. Zoals je uit eerdere briefings hebt vernomen, is het

speciale team met de FBI en de CIA nu eindelijk gevormd, en blijft de supervisie bij ons, de DIA. De afspraak is dat elke zaak bekeken wordt door een speciale commissie van medewerkers van deze organisaties. Het is de taak van IMS om ondersteuning te verlenen op het gebied van buitenlandse missies, contraspionage, terrorisme en politieel onderzoek, zoals misdaad en fraude.'

Langton legde vervolgens uit dat er op dit moment een nogal delicate zaak speelde op de Amerikaanse ambassade in Berlijn. 'Daar hebben wij enkele maanden geleden een nieuwe vent geplaatst, die opdracht heeft gekregen om samen met de lokale DIA-agent wat zaken op de militaire basis in het oog te houden. We hebben recent een bericht over hem ontvangen van de ambassadesecretaris, waarin staat dat de man een nogal losbandig leventje leidt en vaker dan goed voor hem is te vinden is in casino's, waar hij met grote bedragen aan het gokken is.'

Bedachtzaam keek Langton me aan. 'Dit moet je met prioriteit behandelen, voordat het verder uit de hand loopt', ging hij verder. 'Het is raadzaam om de lokale man of vrouw van de FBI of CIA erbij te betrekken als jij denkt dat het zinvol is. De andere dossiers die Tom net heeft gebracht hebben minder haast, maar ik wil je wel vragen om ze de komende dagen vast eens door te nemen. Het team van Vicky, dat de landen in West-Europa onder zijn hoede heeft, kan je behulpzaam zijn met informatie over details uit Berlijndossier. Vicky heeft vanmiddag ruimte in haar agenda voor je gereserveerd.'

Langton stond op. 'Ik heb vanmiddag nog een vergadering, maar morgen heb ik meer tijd voor je. En laten we vanavond samen dineren bij Fleming's Prime Steakhouse. Ik zal Michael bellen om een tafel te reserveren. Is acht uur oké voor jou?'

‘Ja, dat is prima, Stuart.’

‘Goed, dan kom ik je om half acht bij het hotel ophalen. Een succes met Vicky, vanmiddag. Een slimme meid, die je zeker goede tips zal meegeven. Overigens, je kunt de komende dagen het kantoor hiernaast gebruiken.’

Ik liep de kamer, een zakelijk ingerichte, lichte ruimte, binnen en ging achter een groot, smetteloos bureau zitten. Ik wilde eerst een snelle blik op de verschillende dossiers werpen en me dan richten op de zaak Berlijn. Dat dossier was voorzien van niet te missen stempels die geen twijfel lieten bestaan over het geheime en urgente karakter van de kwestie, en droeg de mooie naam Project Casino.

Uit de beknopte samenvattingen van de verschillende dossiers bleek dat er veel problemen speelden in Europa. Een aantal landen, waaronder Engeland, Frankrijk, Zwitserland, Italië en België, moest als eerste behandeld worden. Ik pakte het dossier over Project Casino en begon me erin te verdiepen. Bovenop lag een foto van een man die ik rond de veertig schatte. Dat klopte aardig met wat er in het dossier stond vermeld: Eric Schwartz, 41 jaar, geboren in San Diego. Moeder Mexicaanse en vader geboren in Leipzig, Oost-Duitsland, en woonachtig in Denver, Colorado.

Op de foto zag Schwartz er uit als een flamboyante man met een knap uiterlijk en lang, zwart haar, achterovergekamd, wat zijn enigszins grote voorhoofd benadrukte. Hij maakte een aantrekkelijke indruk en was modern gekleed. Ik nam zijn cv door en las dat hij sinds twee jaar in dienst van de CIA was. Daarvoor had hij als kapitein in het leger gediend en nu werkte hij in Duitsland op de ambassade. Hij was getrouwd met een Duitse met wie hij twee kinderen had. Verder zag ik dat hij glansrijk door de screening was gekomen.

Ik besloot dat ik de belangrijkste zaken uit het dossier wel had gelezen en ging naar Vicky, die ik nog niet eerder ont-

moet had. Zij was spontaan en gaf moeiteloos enkele bruikbare aanvullingen op het Berlijndossier.

‘Het kan raar lopen in het leven’, zei ze ietwat filosofisch. ‘Mijn eerste indruk toen ik ervan hoorde was dat er echt iets bijzonders gebeurd moest zijn, want zijn staat van dienst en de resultaten van de screening waren uitstekend. Maar ja, dat is natuurlijk geen garantie.’

‘Dat ben ik met je eens’, antwoordde ik. ‘Het is mij in het dossier opgevallen dat de man niet eerst onder de vleugels van een wat oudere collega is begonnen...’

‘O, wacht even’, onderbrak Vicky me. ‘Er is niet van de procedure afgeweken, maar zijn directe supervisor is na een paar weken omgekomen bij een auto-ongeval en is nog niet vervangen.’

Ik bedankte Vicky en ging terug naar mijn kantoor om het dossier over Schwartz verder door te spitten. De andere dossiers zou ik later ter hand nemen.

Ik zat in de lobby van het hotel toen Stuart Langton om precies half acht binnenkwam. ‘Mooi op tijd, dat ben je niet van mij gewend, maar alles zat mee’, lachte hij. ‘De tafel is gereserveerd, dus laten we maar direct aanschuiven.’

Zoals gebruikelijk was het in het restaurant erg druk. We hadden een tafel in de hoek, bij de grote plantenbak.

‘En Mark, nog wat wijzer geworden bij Vicky?’

‘Jazeker, het was zeer leerzaam.’

We bestelden een aperitief bij de onberispelijk geklede ober. Ik hield het op een Cinzano, naast port mijn favoriete drankje. Toen concentreerden we ons op de menukaart om te zien wat Michael vandaag als specialiteit had. Om tien uur vertrokken we voldaan uit het restaurant en reed Langton mij naar mijn hotel. Ik was toe aan een douche en een flinke nachtrust. We spraken af dat zijn assistent Tom me de

volgende ochtend om negen uur zou ophalen. Ik bedankte Langton en ging snel naar mijn kamer.

Na een intensieve week in Langley was ik tot in detail op de hoogte van de belangrijkste dossiers. In overleg met Stuart Langton besloot ik enkele dagen eerder dan gepland terug naar Europa te vliegen. Ik ging Vicky gedag zeggen, die beloofde dat de dossiers nog diezelfde dag met de diplomatieke post naar mijn kantoor in Bern gestuurd zouden worden.